

principielle brud efter det andet, og de foregår på et uigennemtænkt, uanalyseret og fuldstændig dunkelt grundlag.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Det er jo lidt ærgerligt, hvis fru Margrethe Vestager ikke forstår, hvad jeg siger, men det kan der jo være to grunde til.

Der er da en eller anden grad af besparelse koblet til en kvote, for hvis der ikke var nogen kvoter, ville der være større udgifter, fordi der ville komme flere ind. Der er ikke noget at gøre ved, hvis fru Margrethe Vestager ikke kan se sammenhængen, men jeg tror, vi er mange, der kan se den, så det går nok. Det beviser jo bare, at det, man styrede efter før, var planøkonomi, mens vi styrer, hvor mange der må komme ind, og så løber udgifterne ikke løbsk. Vi får heller ikke delt viden ud til så mange, men det er o.k., for vi har styr på tingene.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu hørte jeg ikke noget spørgsmål, men det plejer jo ikke at give anledning til, at man ikke må sige noget.

Jeg må indrømme, at jeg stadig ikke forstår, hvad der er Venstres ordførers ærinde. Jeg taler ikke for kvoter. Det Radikale Venstre har ikke nogen særlig kvotepolitik. Vi konstaterer, at man har brugt kvoter for at finde ud af, hvor mange studerende der måtte optages på forskellige uddannelser, og det har jo gjort, at mange forskellige har kunnet optages.

Men når man foreslår, at man generelt vil afskære udenlandske studerende fra statstilskud – kan jeg få ordførerens opmærksomhed, eller er det for meget forlangt? – er vores problem, at man foretager et principielt nybrud uden tilsyneladende at kere sig om de ting, der følger med. Man siger, at man egentlig vil det samme, som man ville før, men man tager ikke stilling til de principielle problemer, der ligger i det, og vi synes, det er mærkeligt, at man kaster sig ud i det uden at gøre sig den type overvejelser.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

På side 4 i lovforslaget står der om gældende ret, at der findes en kvoteordning, som ophører med gennemførelsen af lovforslaget, og mit spørgsmål er lidt i forlængelse af det, fru Helga Moos sagde.

Der må jo være en eller anden forskel i økonomien mellem den lov, der gælder på nuværende tidspunkt, og det lovforslag, som skal vedtages nu, så jeg kunne godt tænke mig at vide: Hvor meget sparede man på området, efter at der var indført en kvote?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er mig stadig helt ubegribeligt, hvilken relevans det har, hvor meget man sparede eller ikke sparede ved at indføre en kvote et eller andet sted.

Vi taler om, at forslaget her generelt afskærer muligheden for statstaxameter til uddannelser for studerende fra lande uden for EØS og EU og uden for udvekslingsaftalerne. Det er det, vi diskuterer, vi diskuterer ikke, om man har sparet noget ved at indføre en kvote her eller der. Det, som er det principielle, og som fru Louise Frevert heller ikke forholdt sig til, er, hvad der vil ske med vores uddannelser, når de skal begå sig og udbydes på et marked, hvor der gives anledning til, at man kan tage en overpris eller med andre ord kan tjene penge, som man kan bruge til andre ting, på det, man sælger, hvis man måske synes, at regeringen er en tand for sparsom med det taxameter, der bliver stillet til rådighed.

Kl. 19.40

Det forholdt fru Louise Frevert sig ikke til. Vi fik en udenomssnak om, hvor hensigtsmæssigt det er, og vi fandt ud af, at det ene parti vil have en fuldstændig ubegrænset tilstrømning af studerende, så længe de bare kan betale selv, mens fru Louise Frevert tror, at så længe det hele udbydes på dansk, kommer der nok ikke flere, end vi kan håndtere. Der er da en larmende uoverensstemmelse i det, flertallet tror, det er ved at gennemføre.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Magen til snakken udenom skal man lede længe efter, men jeg prøver en gang til.

På side 4 i lovforslaget står der, at der har været en kvote på 15 pct., som fru Margrethe Vestager foretrækker – modsat det, som fru Margrethe Vestager faktisk står og plæderer for, nemlig at fru Margrethe Vestager hellere vil have den ordning, som fandtes tidligere, hvor man kunne tage et næsten ubegrænset antal, alt afhængigt af, hvor mange der ville ind på uddannelserne, selv om de selv skulle betale for dem.